

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69 Pž-4974/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom RIVIJERA d.d. u stečaju, Šibenik, Vladimira Nazora 53, OIB 04184053283, odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika MOBILIA d.o.o. Šibenik, OIB 94034916314, kojeg zastupa punomoćnik Krešimir Lušić, odvjetnik u Šibeniku, Ante Starčevića 7, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-1081/2016-499 od 27. listopada 2020., u sjednici vijeća održanoj 4. prosinca 2020.

r i j e š i o j e

Odbija se žalba razlučnog vjerovnika Mobilia d.o.o. Šibenik, kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-1081/2016-499 od 27. listopada 2020.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem, Trgovački sud u Zadru oglosio je nevažećom dosudu razlučnom vjerovniku Mobilia d.o.o., Šibenik, imovine u vlasništvu stečajnog dužnika i to nekretnine, oznake kat. čest. 1469/4, upisane u z.k.ul. 7762 k.o. Šibenik, u naravi kuća i dvor, ukupne površine 1590 m², prema rješenju suda poslovni broj St-1081/2016-476 od 4. ožujka 2020. (točka I. izreke), dosudio je predmetnu nekretninu ponuditelju Stojanu Tokiću iz Sesveta (točka II. izreke), odredio je da će se nekretnina predati ponuditelju Stojanu Tokiću iz Sesveta, nakon što u cijelosti, u roku od 30 (trideset) dana od dana pravomoćnosti rješenja položi iznos kupovnine od 564.357,10 kuna na račun Financijske agencije (točka III. izreke), odredio je da sve poreze, pristojbe i druge troškove u vezi s prodajom i prijenosom vlasništva snosi kupac o dospelosti (točka IV. izreke), odredio je da će se, nakon što kupac uplati iznos kupovnine i nakon pravomoćnosti rješenja o dosudi, naložiti nadležnom Općinskom sudu u Šibeniku da se u zemljišnu knjigu upiše u njegovu korist pravo vlasništva na dosuđenoj mu nekretnini te da se brišu prava i tereti na nekretnini koji prestaju njezinom prodajom (točka V. izreke), odredio je da ako ponuditelj ne položi kupovinu u cijelosti, da će sud rješenjem oglositi prodaju nevažećom i poništiti će elektroničku javnu dražbu, identifikator nadmetanja: 20306, identifikator predmeta prodaje 7808, vrsta predmeta prodaje: skupni predmet prodaje, oznaka elektroničke javne dražbe: treća, koju je provela Financijska Agencija, Regionalni centar Split s početkom dražbe dana 11. listopada 2019., te završetkom dražbe 7. siječnja 2020. te će se Financijskoj agenciji naložiti da ponovno provede treću elektroničku javnu

dražbu (točka VI. izreke), naložio je Općinskom sudu u Šibeniku, Zemljišnoknjižnom odjelu izvršiti upis zabilježbe rješenja o dosudi nekretnine dužnika iz točke I. izreke rješenja (točka VII. izreke) i odredio je da će se smatrati da je rješenje o dosudi dostavljeno svim osobama kojima se dostavlja zaključak o prodaji te svim sudionicima u dražbi istekom trećeg dana od dana njegova isticanja na oglasnoj ploči suda, a te osobe imaju pravo tražiti da im se u sudskoj pisarnici neposredno preda otpravak rješenja (točka VIII. izreke).

Iz obrazloženja proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio, jer razlučni vjerovnik Mobilia d.o.o., nije u propisanom roku uplatio troškove unovčenja predmeta razlučnog prava pa je sud primijenio odredbu čl. 103. st. 6. Ovršnog zakona i dosudu nekretnine razlučnom vjerovniku, oglasio nevažećom te nekretninu dosudio sljedećem kupcu koji je ispunio uvjete da mu se nekretnina dosudi.

Protiv rješenja žalbu je podnio razlučni vjerovnik Mobilia d.o.o., Šibenik, zbog bitne povrede odredaba postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava u bitnome navodeći da rješenjem o dosudi od 4. ožujka 2020. nisu određene posljedice ne postupanja po nalogu suda za uplatu troškova unovčenja predmeta razlučnog prava, a posebno ne u vidu oglašavanja nevažećom dosude, jer je dosudu moguće oglasiti nevažećom samo u slučaju ne plaćanja kupovnine u određenom roku sukladno odredbi čl. 103. st. 6. Ovršnog zakona. Ističe da ni rješenjem o namirenju od 4. lipnja 2020. nisu propisane posljedice neplaćanja troškova unovčenja predmeta razlučnog prava u propisanom roku, već je određeno da će se po uplati troškova steći uvjeti za predaju u posjed i brisanje svih prava i tereta koji prestaju prodajom. Nadalje navodi da u rješenju o namirenju nisu navedeni podaci potrebni za uplatu troškova unovčenja predmeta razlučnog prava i da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo i to posebno odredbu čl. 106. i čl. 103. st. 6. Ovršnog zakona. Stoga smatra da posljedica ne plaćanja troškova unovčenja predmeta razlučnog prava ne može biti oglašavanje dosude nevažećom, već je ono vezano isključivo uz predaju nekretnine u posjed kupcu i uknjižbu prava vlasništva kupca u zemljišnim knjigama te brisanje prava i tereta.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje je ispitano sukladno odredbama čl. 365. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u vezi s odredbom čl. 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Iz spisa proizlazi da je prvostupanjski sud, rješenjem poslovni broj St-1081/2016-476 od 4. ožujka 2020., nekretninu oznake kat. čest. 1469/4, upisane u z.k.ul. 7762 k.o. Šibenik, u naravi kuća i dvor, ukupne površine 1590 m², dosudio razlučnom vjerovniku Mobilia d.o.o., Šibenik. Sud je u istom rješenju od 4. ožujka 2020. odredio, da će se nakon pravomoćnosti predmetnog rješenja navedena nekretnina predati u posjed kupcu - razlučnom vjerovniku Mobilia d.o.o., kao što će se izvršiti i uknjižba prava vlasništva na novog kupca te brisanje svih prava i tereta koji prestaju prodajom, ali pod uvjetom da kupac/razlučni vjerovnik prethodno namiri troškove unovčenja predmeta razlučnog prava koji će se naknadno odrediti rješenjem o namirenju. Navedeno rješenje je postalo pravomoćno 17. ožujka 2020. Rješenjem poslovni broj St-1081/2016-485 od 4. lipnja 2020. određeno je da je razlučni vjerovnik

Mobilia d.o.o., dužan trpjeti namirenje obračunatih troškova unovčenja predmeta razlučnog prava u iznosu od 196.154,78 kuna te mu je naloženo u roku od osam dana od pravomoćnosti rješenja, uplatiti iznos od 196.154,78 kuna na ime troškova unovčenja predmeta razlučnog prava, nakon čega da će se steći uvjet da mu se zaključkom odredi predaja predmetne nekretnine uz brisanje svih prava i tereta koji prestaju prodajom. Rješenje o namirenju je postalo pravomoćno 24. lipnja 2020. Razlučni vjerovnik Mobilia d.o.o. nije u ostavljenom roku iz rješenja o namirenju uplatio iznos od 196.154,78 kuna na ime troškova unovčenja predmeta na koje postoji razlučno pravo.

Ovaj sud nije našao da bi u odnosu na pobijanu odluku bila počinjena bilo koja od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa tako niti one na koje ukazuje žalitelj.

Imajući u vidu navedena utvrđenja, pravilno je prvostupanjski sud primijenio odredbu čl. 103. st. 6. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17; dalje: OZ) i oglosio nevažećom dosudu nekretnine razlučnom vjerovniku Mobilia d.o.o. te nekretninu dosudio idućem kupcu koji je ponudio nižu cijenu. Naime, odredbom čl. 247. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ), je propisano da se nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo prodaje uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnoga postupka o ovrsi na nekretnini. Odredbe čl. 103. i 106. OZ-a, upravo predstavljaju jedna od više pravila ovrhe ne nekretnini propisanih glavom desetom OZ-a pa ih je stoga moguće primijeniti i u konkretnom slučaju. Za primjenu odredbe čl. 103. st. 6. OZ-a, nije odlučno što žalitelj kao razlučni vjerovnik nije sudjelovao u dražbi kao ponuditelj, jer se ta kao i ostale odredbe glave desete OZ-a, primjenjuju „na odgovarajući način“ pa je navedenu odredbu upravo i trebalo primijeniti na način kako je to učinio prvostupanjski sud.

Suprotno žalbenim navodima, troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava su dio kupovnine pa je neplaćanje tih troškova, neplaćanje dijela kupovnine. Naime, iz stipulacije i smisla odredbe čl. 107. st. 3. OZ-a, proizlazi da troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava predstavljaju dio kupovine, samo što je razlučni vjerovnik dužan iznos kupovnine koji odgovara iznosu troškova postupka na čiju naknadu imaju prvenstveno pravo druge osobe koje se namiruju iz kupovnine, položiti odnosno uplatiti u novcu, dok preostali dio kupovnine nije dužan položiti već ga može sukladno odredbi čl. 247. st. 7. SZ-a i čl. 107. st. 1. OZ-a, prebiti sa svojim potraživanjem prema stečajnom dužniku.

Nadalje, u konkretnom slučaju nije odlučno što rješenjem o dosudi od 4. ožujka 2020. i rješenjem o namirenju od 4. lipnja 2020. nije propisana posljedica ne postupanja po rješenju o namirenju od 4. lipnja 2020., u smislu oglašavanja dosude nevažećom, jer je posljedica takvog nepostupanja propisana Ovršnim zakonom, odnosno odredbom čl. 103. st. 6. i odredbom čl. 106. st. 2. OZ-a.

Potrebno je navesti da nije osnovano tumačenje žalitelja da se posljedice ne postupanja po rješenju o dosudi i rješenju o namirenju, ogledaju isključivo u tome da nekretnina neće biti predana kupcu i da kupcu neće biti dozvoljen upis prava vlasništva na nekretnini. Naime, u slučaju takvog tumačenja, a polazeći od opravdane pretpostavke da takav kupac nije u mogućnosti uplatiti troškove unovčenja, jer nema sredstava, nekretnina nikada ne bi bila predana u posjed i kupac se ne bi mogao upisati kao vlasnik, dok bi s druge strane ostali

nepodmireni troškovi unovčenja te nekretnine. Takvo tumačenje bi bilo u suprotnosti sa samom svrhom stečajnog postupka.

U odnosu na žalbeni navod da u rješenju o namirenju nisu navedeni podaci potrebni za uplatu troškova unovčenja predmeta razlučnog prava i da stoga žalitelj nije mogao uplatiti troškove unovčenja, ukazuje se žalitelju da predmet ovog žalbenog postupka nije rješenje o namirenju od 4. lipnja 2020. pa ti žalbeni navodi nisu odlučni. Podredno se ukazuje da je žalitelj imao mogućnost ulaganja žalbe na navedeno rješenje o namirenju ukoliko je smatrao da ono nije pravilno ili zakonito, što međutim nije učinio.

Slijedom navedenog, svojim žalbenim navodima žalitelj nije doveo u osnovanu sumnju zakonitost i pravilnost pobijanog rješenja, pa je, primjenom odredbe čl. 380. st. 1. t. 2. ZPP-a u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a, valjalo predmetnu žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje, kao što je odlučeno u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 4. prosinca 2020.

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **1789b-236d5**

Kontrolni broj: **067f8-9da10-379cc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.